Elfde jaer. Nr 136. Zaterdag, 12 November 1864.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt sdingsdags, sdonderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

De persoonen die zich van heden zullen abonneeren aen den *Postryder* voor het jaer 1865, zullen het blad gratis ontvangen tot den eersten january aenstaende.

TONGEREN, DEN 12 NOVEMBER.

Kamer.

De gansche zitting der Kamer van gisteren werd ingenomen door de stemmingen tot samenstelling van het bureel. Al de titularissen van verleden jaer zyn herkozen. M. E. Vandenpeereboom zet gevolgentlyk zyne bediening als voorzitter voort. M. Moreau werd herkozen tot eersten onder-voorzitter; M. Cromberz tot tweeden onder-voorzitter. De vier sekretarissen zyn MM. Thienpont, de Florisonne, Van Humbeeck en de Moor.

M. Vilain XIIII bekwam 11 stemmen voor het voorzitterschap, M. de Naeyer, 24 voor het eerste onder-voorzitterschap; M. Royer de Behr, 28 voor het tweede onder-voorzitterschap.

Na zyne benoeming tot voorzitter, heeft M. Vandenpeereboom de gewoone toespraek tot de vergadering gedaen, en beloofd zyn ambt met onpartydigheid te vervullen.

—

De Kamer heeft zich donderdag, ten 1 uer in sektiën vereenigd om de budgetten te onderzoeken, en heeft ten 3 uren eene openbare zitting gehouden en de bestendige deputatiën benoemd. Daerna heeft zy hare zittingen verdaegd tot verdere zamenroeping.

—

De Senaet heeft aen zyne dagorde van maendag gebragt het wetsontwerp tot inpalming der studie-beurzen gesticht ten voordeele der Hoogeschool van Leuven.

In hare zitting van eergisteren heeft de Kamer der Volksvertegenwoordigers MET EENPARIGE STEMMEN beslist van tot troost over het vroegtydig afsterven van M. den graef Willem de Borchgrave, eenen brief te schryven aen zyne diep bedroefde familie. Liberalen en katholyken zyn eens geweest, zoo wel als de dagbladeren van alle politieke kleuren, om de dood te beweenen van hem die het voorbeeld van alle deugden was.

Er is eene uitzondering. Een weekbladschryver, — een enkel in Belgie, — heeft den *moed* gehad van de nagedachtenis van M. Willem de Borchgrave te beleedigen, op het oogenblik dat men hem in het graf legde! Moet men zich verwonderen dat er geen Tongenaer gevonden wordt die het gedrag van dien laffaerd durft goed keuren!

Tongeren, den 11 november 1864.

Mynheer de Redacteur,

Zoo dan, kamaraed, verleden zondag en acht dagen heeft de *Postryder* M. Noyen op den koffy gehad. Ik heb hooren zeggen dat de toert op de tafel stond; dat was morloot wel het weinigste wat gy doen kont. Na zulk visiet valt er niet meer te discuteeren. Zoo het systema hetwelk de stomstaende liberale pennen in voege gaen brengen algemeen aengenomen wordt, laet ons dan maer zeggen, adieu myn witte, vaerwel vryheid der drukpers. Nog wat verder en dan zal men de gewapende magt inroepen om te antwoorden aen de ongewapende magt eener pen. Zoo verre was de uitvindings geest der liberale gazetten nog niet gegaen, schoon het opmerkenswaerdig zy, hoe zy op alle aenvallen antwoorden en hoe zy de vragen die hun toegestuerd worden oplossen.

Zegt men hun dat de versterkingen van Antwerpen niet door de meerderheid der kommissie van opper officieren werden aengenomen, dan braken zy uit tegen de *kloosters*.

Bewyst men hun dat de Kamers in dwaling zyn geweest over het plan en het bestek dier versterkingen, dan lossen zy hun grof geschut tegen de *jesuieten*.

Laet men hun zien dat de laetste sommen, gestemd ter voltrekking dier versterkingen, nog door andere miljoenen moeten opgevolgd worden, dan zingen zy een psalm van beleedigingen en laster tegen de *nonnen*.

Toont men hun dat die versterkingen een gevaer voor Belgie zyn en dat zy ons nooit kunnen redden, dan moogt gy overtuigd zyn, dat de *capucienen* van de zweep krygen.

Komt men voor den dag met de afschaffing der bloedwet, met de afschaffing der bareelen, met de vermindering der lasten op het bier, waervan de heer Frère niet meer wil hooren, dan krygt gy een over langen Miserere over de inpalmingen der *paters*.

Vraegt men hun met de proef op de som of het ministerie de vreemde nyverheden niet bevoordeeld heeft ten nadeele der inlandsche, dan spuwen zy hunne gal uit tegen de *broeders* en *zusters van liefde*.

Telt men hun alle de gevallen op, waerin het ministerie de vryheid gekwetst en onze wetten over het hoofd gezien heeft, dan disschen zy aen hunne lezers eene menigte scheldwoorden tegen de *geestelykheid* op.

Wanneer wy alle diezelfde antwoorden lezen, die den haet tegen de kloosters paters, nonnen en geestelykheid uitspuwen, dan vragen wy ons eenvoudig af, of die schryvers zelve wel gelooven wat zy zeggen.

En zou die veronderstelling zonder grond zyn! Wie kan gelooven aen die overheersching der geestelykheid in een land, in eenen tyd dat ieder het regt heeft een Luther te worden, dat ieder het regt heeft te gelooven, dat ieder volle vryheid van denken schryven en zeggen heeft?

Of hebben die schryvers dan geen vertrouwen in de magt dier vryheden, welke zy dagelyks zoo zeer schynen te verdedigen?

De onpartydige lezer kan oordeelen, en zal ligt begrypen welke dryfveer al dit geschreeuw tegen de jesuieten en kloosters verwekt. Men ziet te veel wat koordekens de polichinellen der ministerieele komedie doen dansen.

De tongersche liberalen kunnen zich beroemen van aen hun systeem eenen nieuwen stap te hebben doen maken. Drie stokken om eene pen te beantwoorden dat is by die mannen de *nec plus ultra* der kunst.

Een oude Tongenaer.

Verbeteringen in den akkerbouw.

Toen in 1528 de Spanjaerden voor de eerste mael in Peru (Zuid-Amerika) kwamen, vonden zy er ploeg noch lastdier, maer toch bebouwden zy er den grond. Zy doorwoelden den akker met houten schoppen, en strooiden het graen in gaten, die zy met eenen stok maekten.

De Negers van Senegal op de Westkuste van Africa, doorbakken het veld met hunne zweerden; en de oude inwooners der Canarische eilanden, in de Atlantische zee, delven den grond om met ossenhoornen.

In Egypte was reeds vroegtydig de ploeg in gebruik en ook by de Chinezen. Maer het was in den aenvang maer een krom, gespitste boomtak, waeraen men ossen spande.

Heden gebruikt men in sommige landen, waer de grond ligt is, ploegen met vier kouters. Misschien zullen onze nakomelingen verwonderd zyn, dat wy hier nog zoo weinig vooruitgang gedaen hebben in de landbouwwerk-

DE HELDIN VAN EENE NACHT.

(*Vervolg en einde.*)

Deze dry mannen, even kloek, even moedig, konden geene beweging van verwondering beteugelen op het zigt van dit jonge meisje, zoo teêr en zoo zwak die, in dit oogenblik den oppermeester van hun lot was. Maer zy, zonder tyd te verliezen, liep tot de venster, waervan zy de zware gordynen afwendde.

Het ongeweerte was gestild; de wind, den hemel van zyne zwarte en loodverwige wolken ontlastende, liet eene strael der maen sluipen, die loodlyn op de zee viel. Deze strael verlichtte flauwelyk de witte schuimende baren, het oog kon met zekere oplettendheid een zwart punt onderscheiden dat, ingezien den afstand, aen eene molderplek geleek welke het schitterend vel eener hermelyne zou bezoedelen. Dit zwart punt was het hollandsch vaertuig.

— Sire, zeide zy, daer is het schip!

Alle dry naderden gretiglyk de venster.

— Laet ons vertrekken! zeide de koning. Waer is de vloersteên?

— Hier, antwoordde de gravin.

Zy wees den linken hoek der schuilplaets aen, de koning en Arthur bedienden zich van hunnen dolk als van eenen handboom en heften moeijelyk den vloersteen op. Een twintigtal trappen verscheen aen hunne oogen: het was den ingang van het onderaerdsch gewelf.

Arthur trok zynen degen.

— Morgen, zeide hy, zal ik op nieuw kolonel der republikeinsche troepen geworden zyn; maer heden, Sire, zal ik het geleide des konings wezen, en men zal tot u niet komen, tenzy men my over het lyf trede.

— Laet my toe, Sire, van u vooruit te gaen, sprak lady Mac-Edwin met eene bevallige edelmoedigheid. Zy boog zich voor Karel II, en eene toorts in de hand, trad zy de eerste neder.

— Kom myn goede Patrik! zeide de koning.

Patrik volgde zyne meester, en Arthur, den degen in de hand sloot den optogt.

Dit onderaerdsch gewelf was eene enge gaendery, in zachte helling onder het park loopende, en openingen, behendiglyk verdoken, in de spleten van het zeestrand, door struiken belemmerd, latende. De koning en zyne gezellen gingen stilzwygend den eenen voor den anderen sedert twintig minuten, door Milady geleid, wanneer eene dampwolk verschelucht van dezen welriekenden geur doorweekt die de wind aen het gras en de zeeplanten ontrukt, het licht der toorts van de gravin kwam doen waggelen. Zy bereikten het einde der gaendery, door steenmos en bevervellen en eenige levende doornbosschen belemmerd.

Arthur loste de opening met zynen degen en trad den eersten buiten.

— Eindelyk! zeide de koning luidruchtig ademen.

Lady-Mac-Edwin plaetste hare toorts aen den ingang der gaendery, en leidde den koning tot by de schuit aen eene rots vastgemaekt. De zee was stil en sliep zachtelyk, alsof zy zich van hare onlangsche gramschap had willen uitrusten.

— Wy zullen het ruime kunnen bereiken en de hollandbrik in twee uren kunnen inhalen, zeide Patrick, die zyn uerwerk raedpleegde. Het is vier uren, wy zullen voor den dag aenkomen. En hy stapte den eersten in de schuit.

— Milady, zegde koning, de roodkleurige hand der jonge gravin eerbiedigelyk drukkende, de verbanne koning is u heden zyn leven en zyne vryheid verschuldigd; indien de koning ooit op den troon zyner voorvaders terug klimt, zal hy zich van de dochter der Mac-Edwin's geheugen.

— Sire, antwoordde zy hem, u wezentlyk koning zien is de dierbaerste myner wenschen, en indien myn voorgevoel my niet bedriegt, zult gy als meester terug keeren op dezen ouden bodem, die gy als vlugteling verlaet. Alsdan, Sire, zal ik u maer eene gunst vragen....

— Spreek, Milady.

— Uwe koninklyke vriendschap voor den dapperen kolonel Arthur Nickleby.

En zy bood Arthur aen Karel II.

— Mynheer, zegde hem de Prins, gy waert gisteren myn vyand, gy zult hem morgen zyn; maer myne vriendschap is u heden aengewonnen, indien gy my belooft uw land trouwhertiglyk te dienen: Engeland dienen, is my dienen.

Patrick hield reeds de roeiriem. Arthur kuste de hand van den koning; deze sprong in de schuit, en de kabeltouw met zynen degen afhouwende, groette hy eene laetste mael de jonge lady benevens de kolonel. Waerna de schuit zich van den oever verwyderde, naer de ruime zee de fortuin en den toekomenden voorspoed van het oude Engeland vervoerende.

Arthur bood zyne hand aen Milady, en beiden hernamen, stilzwygend en droomend, den onderaerdschen weg die hun tot de eerezeel van het kasteel terug bragt.

— Eh wel, zeide hem de gravin met een zachte grimlach, wanneer de vloersteen zyne gewoone plaets hernomen had, en dat de muer op zyn onzigtbaer duimyzer was terug geklommen, zyt gy niet gelukkig den koning gered te hebben?

— Weet gy, Milady, waerom ik hem gered heb? antwoordde hy, op haer eene doordringende oog vestigende.

— Waerom? antwoordde zy eenvoudiglyk.

Arthur boog voor haer en drukte haer de hand, terwyl hy de woorden: «Omdat ik u bemin....» zeer stil murmelde.

De dochter der Mac-Edwin's bloosde en antwoordde niet... De heldin verdween... Er bleef maer het jonge meisje over.

— Veroorlooft gy my van te hopen? vroeg de kolonel.

— Ik ben nog maer achttien jaren oud, zeide zy... hoopt!..